

Iov - Comentarii Jean Koechlin

Iov 1:1-12

Cartea Iov se distinge prin trasaturi care o fac sa fie diferita de cele dinaintea ei: este o carte poetica, abordeaza episoade din timpuri foarte indepartate, iar personajele ei sunt alese din afara poporului Israel, ceea ce ne ajuta sa-i intelegem deschiderea, in ce priveste invatatura, nu numai spre familia lui Avraam, ci si spre natiuni (spre intreaga faptura). Sa-l cerem lui Dumnezeu ajutor ca, in timp ce-l vom privi pe Iov insusindu-si lectiile, acestea sa ne invete si pe noi. «Duhul Sfant nu a considerat necesar sa ne relateze pe larg prosperitatea lui Iov; dimpotriva, gaseste potrivit sa ne povesteasca in detaliu tot ce s-a petrecut in timpul incercarilor lui. Merita osteneala sa parcurgem atent aceasta istorisire: ea va fi benefica tuturor copiilor lui Dumnezeu, pana la sfarsitul timpului!» (J.N.D.). In timp ce primele versete (1-5) ne comunica pe scurt cine este acest om, posesiunile sale, precum si ce preocupari are pentru ai sai, urmatoarele ne deschid voalul din ceruri pentru a vedea ce hotarari se iau acolo cu privire la Iov. Intra in scena temutul Acuzator (Apocalipsa 12.10), dar sa remarcam si doua adevaruri care ne linistesc: Cel care angajeaza cel dintai actiunea este Dumnezeu, iar permisiunea pe care El i-o acorda lui Satan este strict limitata. Sa nu uitam niciodata de intrebarea din Romani 8.33, nici de Romani 8.28. Vom vedea cum „toate lucrurile“ (incercarile de dupa prosperitate) „lucreaza impreuna spre bine“, pentru cel care se teme de Dumnezeu.

Iov 1:13-22

Pana in momentul acesta, Domnul il inconjurase pe robul Sau Iov cu un adevarat gard protector (v. 10): este acea bariera (nevazuta) care ii protejeaza pe cei credinciosi atat fata de atacurile din afara, cat si fata de propriile tendinte de a se departa de locul binecuvantarii. De exemplu, copiii care au parinti crestini sunt paziti prin invatatura primita in casa si in adunare. Fie ca ei sa nu distruga niciodata in mod voit acest gard protector (Eclesiastul 10.8)! Satan obtine permisiunea de a actiona (comp. cu Luca 22.31) si, alegand ziua prielnică, il izbeste pe nefericitul Iov cu patru lovituri succesive, cu o ravna care ii scoate in evidenta ura. Intr-o clipa, fara sa-si fi putut trage rasuflarea (cap. 9.18), patriarhul nostru se trezeste jefuit de toata bogatia sa si lipsit de toti cei zece copii. Neclatinat in mijlocul dezastrului, el ramane in picioare, aratand ca increderea lui nu se odihnea pe bunurile primite, ci pe Acela care i le daruise. „Oare pentru nimic se teme Iov de Dumnezeu?“ insinuase diavolul (v. 9). Prin har, Iov ii da lui Satan votul de neincredere si, chiar cand nu mai are absolut nimic, el continua sa se teama de Dumnezeu. Satan afirmase: „sa vezi daca nu Te va blestema“ (v. 11), insa Iov, chiar cand totul ii este luat, striga increzator: „Binecuvantat fie Numele Domnului!“, punand in practica indemnul atat de dificil de implinit, „multumiti pentru toate“ (1 Tesaloniceni 5.18).

Iov 2:1-13

Cu permisiunea Domnului, Satan lanseaza un nou asalt impotriva lui Iov: de asta data este un atac la propria sa persoana. Pentru sotia lui Iov este prea mult. „Blestema pe Dumnezeu si mori!“, striga ea, provocandu-si sotul (v. 9). Este o noua incercare pentru patriarhul nostru, ca insasi sotia lui sa fie instrumentul din mana vrajmasului pentru a-l instiga sa-L „blesteme pe Dumnezeu in fata“ (cum prezisese Satan: 1.11; 2.5). Totusi Iov ramane ferm, primind „din partea lui Dumnezeu“ atat raul, cat si binele (v. 10; Plangeri 3.38). Noi, care ne iritam adesea din cauza unor lucruri atat de marunte, am face bine sa luam aminte si sa imitam exemplul acestui om al lui Dumnezeu. In timp ce tendinta noastra este de a pune intotdeauna dificultatile pe seama unor cauze (vizibile), Iov nu-i face responsabili de nenorocirile sale nici pe sabeeni, nici pe caldeeni si nici chiar pe Satan. El recunoaste mana lui Dumnezeu in spatele acestor agenti umani (desi nu constientizeaza inca faptul ca este o mana iubitoare). Noi insa avem un Model nespus mai minunat: pe Cel care a luat totul din mana Tatalui Sau, inclusiv paharul maniei lui Dumnezeu impotriva pacatului (Ioan 18.11). Capitolul se incheie cu o scena miscatoare: Iov si cei trei prieteni ai sai stau cufundati in mutenie timp de sapte zile, in fata unei dureri fara seaman si a unei taine prea adanci.

Iov 3:1-26

Asemenea valurilor care se rostogolesc si se sparg cu zgomot unul dupa altul, asupra lui Iov se napustesc sapte incercari succesive. Vrajmasul (a carui manie este intotdeauna aprinsa cand vede dragostea lui Dumnezeu pentru ai Sai), l-a lovit pe patriarh in cinci randuri: de trei ori asupra bunurilor sale, a patra oara asupra copiilor sai, apoi asupra sanatatii sale. A sasea lovitura, mult mai marsava, a venit din partea sotiei sale, insa omul lui Dumnezeu a ramas neclintit. Apoi vine cea din urma din aceste sapte neazuri (5.19), dintr-o directie din care nu se asteptase deloc: Trei prieteni se intelesesera sa-i faca lui Iov o vizita de compatimire. Si ceea ce n-au reusit sa produca atacurile furibunde ale lui Satan va implini interventia acestor consolatori. Remarcam cat de dificil este de facut o vizita utila cuiva care trece prin incercari si cat de importanta este pregatirea ei in rugaciune. Acesti oameni stau acolo, tacuti, privindu-l in dezolarea sa pe cel pe care-l cunoscusera si-l respectasera in prosperitatea sa. Dar prezentarea in fata celorlalti a nimicniciei sale, faptul de a fi compatimit, erau lucruri pe care Iov nu le putea suporta. Amaraciunea inabusita atata vreme se revarsa in sfarsit. Cu cuvinte sfasietoare, Iov isi „blestema ziua“; ar fi vrut sa nu se fi nascut. Isi doreste moartea. Dar, in intelepciunea si in dragostea Sa, Dumnezeu nu-i permisese lui Satan sa mearga pana intr-acolo.

Iov 4:1-21

Este randul prietenilor lui Iov sa ia cuvantul. Ce pot spune acesti «mangaietori» despre mangaiere? Cu ce intelepciune vor acesti «intelepti» sa-si instruiasca prietenul nefericit si sa-i potoleasca disperarea? Aveau ei, precum mai tarziu Divinul lor Invatator, acea limba iscusita care sa stie „sa ajute cu un cuvint pe cel obosit“ (Isaia 50.4)? Dimpotriva, unul dupa altul, discursurile lor nu vor face decat sa-l exaspereze pe sarmanul Iov! Acest lucru se intampla nu pentru ca argumentele lor ar fi fost mereu false – din contra, gasim in ele mari adevaruri, care fac parte din Cuvantul inspirat, unele versete fiind chiar citate in Noul Testament (de exemplu, Iov 5.13 este citat in 1 Corinteni 3.19) – ci pentru ca Elifaz, Bildad si Tofar aplica gresit aceste adevaruri in cazul lui Iov. Asemeni acestor trei

oameni, si noi putem cunoaste multe adevaruri, dar pe care sa le citam intr-un mod nepotrivit. „Ce bun este un cuvânt spus la timpul potrivit!“ – gasim scris in cartea Proverbe (15.23). In v. 3 si 4, Elifaz depune o marturie buna despre Iov, amintindu-i acestuia ca, inainte sa fi fost sub disciplina, el insusi intarise mainile slabite si genunchii care se indoiu (Evrei 12.12). In urmatoarele versete, schimbând oarecum tonul adresării, îi spune destul de brusc prietenului sau: «Ei bine, intrucat este randul tau sa fii in necaz, pune deci in practica ceea ce tu i-ai invatat pe altii!» (vezi Romani 2.21).

Iov 5:1-27

Principala tema pe care cei trei prieteni doresc s-o dezvolte in discursurile lor este ca Dumnezeu este drept. Desi o vor aborda in moduri diferite, ei vor sustine aceeasi idee, ca Dumnezeul cel drept nu l-ar fi lovit atat de crunt pe Iov daca acesta n-ar fi meritat-o, cu alte cuvinte, ca toate incercările care s-au abatut asupra lui sunt o pedeapsa, o judecata. «Sa-si marturiseasca pacatele, si va fi restabilit!» Stim inasa, inca de la inceputul cartii, ca Iov nu putea fi invinuit de nimic cert, pentru ca Domnul Insusi îi spusese lui Satan: „M-ai intaratat impotriva lui, ca sa-l inghit fara motiv“ (2.3). Este deci o greseala sa se considere suferintele lui ca fiind o pedeapsa. Cu exceptia cuvântului «pedeapsa», v. 17 si 18 sunt un admirabil rezumat al întregii istorii a lui Iov. Am putea asemana aceste versete cu Proverbe 3.11-12, citate in Evrei 12.5-6: „Fiul meu, nu dispretui indrumarea Domnului si nici nu desconsidera mustrarea Lui; pentru ca Domnul il mustra pe acela pe care-l iubeste“. In ce priveste mustrarea, cu siguranta ca Domnul avea ce sa mustrare si sa corecteze la slujitorul Sau: constienta propriei indreptatiri; iar in ce priveste rana, El o facuse si tot El o va vindeca, spre binele lui Iov. Ce mangaiere cu totul deosebita gasim in cuvintele: «Acela pe care-l iubeste Domnul!» Urgia dezlantuita de Satan ajunge, in final, pentru cel credincios, o dovada a dragostei divine.

Iov 6:1-30

Fiecare cuvântare a vreunuia dintre prietenii lui Iov face loc unui nou raspuns din partea acestuia. Patriarhul este constient de faptul ca durerea lui peste masura a fost aceea care l-a facut sa pronunte „cuvinte pripite“ (v. 3). Sa fim atenti si noi la ceea ce poate sa ne scape intr-o izbucnire de iritare ... sau de manie (Proverbe 29.20) „Care imi este sfarsitul, ca sa mai am rabdare?“, intreaba Iov in v. 11. „Rabdarea lui Iov“, despre care aduce marturie epistola lui Iacov, nu a tinut decat pana la a sasea incercare. El dorea sa-si poata cunoaste „sfarsitul“ sau, mai degraba, „sfarsitul dat lui de la Domnul“, dar mai inainte de aceasta era neaparata nevoie ca rabdarea sa-si fi facut „desavarsit“ lucrarea in el. Iar cea care produce rabdarea este incercarea credintei (Iacov 1.3,4; 5.11). Ca si Iov, suntem intotdeauna nerabdatori sa stim care va fi sfarsitul celor ce ni se intampla, dar Dumnezeu, in intelepciunea Lui, nu ne descopera, in general, mai dinainte lucrul acesta, pentru a putea ajunge sa invatam adevarata rabdare, cea care nu cere intai sa inteleaga, pentru a ne putea apoi supune sau bizui pe El. Iov a invatat o prima lectie, ca nu se poate ajuta singur si ca orice intelepciune „a fost alungata“ de la el (v. 13). Ar fi bine daca am invata-o si noi. Si nu trebuie nicidecum sa trecem prin multe suferinte pentru a ne-o insusi, ci doar sa credem simplu ceea ce ne spune Cuvantul lui Dumnezeu.

Iov 7:1-21

O privire indreptata spre stramtorarea lui Iov – cel zdrobit in trup, chinuit in suflet, aflat fata-n fata cu un Dumnezeu a Carui tacere il umple de teama – le-ar putea fi de folos acelora care trec prin descurajare, care nu inteleg scopul incercarii in viata lor. Iov ne mai invata, la sfarsitul cartii sale, ca sensul incercarii nu poate fi cunoscut decat prin credinta. In finalul cuvantarii, Iov nu i se mai adreseaza lui Elifaz, ci Domnului. El zugravesce pe scurt starea jalnica a omului pe pamant, folosind expresii care rezuma atat de bine experienta umana: truda, suspin, deceptie, saracie, framantare, amaraciune, stramtorare, dezgust, desertaciune... Dar cuvantul cheie inca nu fusese pronuntat, cel care, fie ca-l recunoastem, fie ca nu, exprima cauza initiala a nenorocirii omului. In cele din urma, Iov striga: „Am pacatuit“ (v. 20). Insa adauga: „Ce Ti-am facut?“, ca si cum, pentru om, pacatul nu s-ar rezuma decat la un singur lucru: sursa a mizeriei umane. De fapt, pacatul este mai intai si mai presus de toate o ofensa adusa lui Dumnezeu. Intr-o maniera generala, acesta este intreg mersul gandirii pe care Dumnezeu cauta sa o produca in cel pe care-l incearca: constatarea starii sale mizerabile, condamnarea pacatului si marturisirea in fata lui Dumnezeu. La intrebarea disperata din v. 17 si 18, Psalmul 8 aduce un raspuns glorios, prezentandu-L pe Hristos, Fiul Omului, ultimul Adam (1 Corinteni 15.22,45).

Iov 8:1-22

Sa ascultam acum ce are de spus Bildad. Neindraznind inca sa afirme deschis ca nenorocirile lui Iov sunt rezultatul propriilor sale pacate, incepe prin a vorbi despre fiii acestuia. Pentru el, problema era simpla: «moartea copiilor lui Iov era consecinta faradelegilor lor (v. 4): au pacatuit si Dumnezeu i-a lovit». Erau vorbe crude pentru acest om evlavios, caruia ii cunoastem fericitul obicei: Iov se scula dis-de-dimineata ca sa aduca arderi-de-tot pentru fiii sai (1.5). Era ca si cum prietenul sau i-ar fi spus: «Rugaciunile tale au fost inutile; Dumnezeu nu te-a ascultat si n-a vrut sa-ti salveze copiii». Cei trei prieteni Il cunosteau pe Dumnezeu doar ca Judecatorul cel drept. Desigur ca dreptatea Celui Atotputernic (v. 3) este un aspect al adevarului. Ea este atat de perfecta, incat, atunci cand propriul Sau Fiu S-a incarcat cu pacatele noastre, Dumnezeu a fost nevoit sa-L loveasca, in mania Sa. Dar crucea, prin care s-a facut dovada suprema a dreptatii Sale, ne aduce in acelasi timp cea mai minunata dovada a dragostei Sale. Daca le vorbim oamenilor numai despre dreptate, nu si despre dragoste, ii expunem atat descurajarii, cat si riscului de a se justifica singuri: acesta este dublul efect pe care il vor produce rationamentele prietenilor sai asupra lui Iov.

Iov 9:1-21

Bildad scoate in evidenta fermitatea dreptatii lui Dumnezeu si Iov nu poate face altceva decat sa fie de acord cu el. Dar imediat se naste si intrebarea: „Cum poate omul sa fie drept inaintea lui Dumnezeu?“ (v. 2). Este marea problema care a framantat multimi de intelepti si de ganditori inca de la inceputurile lumii si al carei raspuns il gasim nu in rationamentele filosofilor sau ale moralistilor, nici in lucrarile de putere ale Creatorului (cu privire la care Iov da aici cateva exemple), ci in Cuvantul lui Dumnezeu! Dupa ce stabileste ca „nu este niciunul drept, niciunul macar“, Cuvantul ne anunta vestea buna: suntem „indreptatii fara plata, prin harul Sau, prin rascumpararea care este in Hristos

Isus...“ Si, in acelasi timp, aflam ca „omul este indreptatit prin credinta...” (Romani 3.10,24,28; vezi si Tit 3.7; 1 Corinteni 6.11; Galateni 3.24).Incepand cu v. 15, Iov isi exprima totala sa neputinta. Lupta dintre Dumnezeu si el i se pare inegala. El se considera zdrobit de un Judecator necrutator, care ii „inmulteste ranile fara motiv“ (v. 15,17). Ce trista gandire pentru un credincios!Prin Isus, noi avem un Tata plin de afectiune. Fie ca nicio imprejurare, oricat de dureroasa ar fi ea, sa nu ne faca sa uitam acest lucru!

Iov 9:22-35

In cap. 7.6, Iov comparase scurgerea zilelor sale cu suveica tesatorului. Aici foloseste imaginile unui alergator, a barcilor purtate cu usurinta de un curent, precum si a unui vultur care se repede asupra prazii (vezi si Iacov 4.14; Psalmul 39.5). Cata vreme suntem tineri nu ne dam seama de acest lucru, dar marturia tuturor varstnicilor este unanima – ca viata este in realitate o trecere grabita. Si nu avem decat una singura de trait!Nu, nu pot fi oprite aceste zile care se duc pentru totdeauna. In schimb, modul in care le folosim le poate da o valoare eterna. Cheltuit pentru lume, timpul se iroseste in minciuni desarte. Dar, daca sunt folosite pentru Domnul, scurtele clipe petrecute pe pamant pot aduce roade care raman (Ioan 15.16).Adresam un indemn cu totul deosebit acelor dintre cititorii nostri care inca nu sunt ai Domnului: Aceasta trecere grabita a zilelor este o provocare pentru multe persoane de a se bucura de viata. «Sa ne grabim sa ne bucuram de ceasurile fugare. Omul n-are niciun port, timpul n-are niciun tarm...» sunt cuvintele unui poet. Minciuna! Exista un tarm (Marcu 4.35: „cealalta parte“), exista un port (Psalmul 107.30). Pregatiti-va sa va adapostiti acolo!

Iov 10:1-22

„Iti place sa asupresti?“ – este felul in care se pregatea Iov, in amaraciunea sa, sa-l puna intrebarea lui Dumnezeu (v. 3). Scriptura ii raspunde cu un verset pe care nu trebuie sa-l uitam niciodata in incercarile noastre: „El nu necajeste, nici nu intristeaza cu placere pe fiii oamenilor“ (Plangeri 3.33): sunt cuvinte pe care cu atat mai mult nu trebuie sa le piarda din vedere cei care sunt copiii Sai.Asemeni lui Iov in v. 8-12, David se minuneaza si el (in Psalmul 139.14-16) de modul in care a fost conceput. Cei doi ajung la aceeasi concluzie: Cel care „m-a intocmit“ in felul acesta si care „m-a tesut cu oase si cu nervi“ ma cunoaste pana in strafundul sufletului. Cum l-ar putea fi Lui ceva ascuns – orice ar fi? Lumina lui Dumnezeu, ochii Sai care scruteaza pacatul, iata ce il facea pe Iov sa nu se simta deloc in largul sau. Se vedea inaintea Domnului ca o prada urmarita de leu (v. 16). Ca si autorul Psalmul 139, Iov cauta la inceput sa se ascunda de privirea lui Dumnezeu, dar la sfarsit va dori sa fie cercetat si cunoscut de El. Ce progres!„Grija Ta mi-a pastrat duhul“, recunoaste Iov (v. 12). Fara aceasta grija, cine stie pana unde s-ar fi cufundat? Poate pana la a-L blestema pe Dumnezeu si la a-si lua viata (2.9)... Sa intelegem si noi cat de multa nevoie de Domnul are duhul nostru, pentru a fi protejat, un duh care cade atat de usor prada fie exaltarii, fie deprimarii!

Iov 11:1-20

Este randul lui Tofar sa ia cuvantul. Chiar mai sever decat ceilalti doi tovarasi ai sai, acest ciudat mangaietor incepe prin a-l acuza pe Iov ca este un vorbaret (v. 2), un mincinos si un batjocoritor

(v. 3); ii vorbeste apoi despre nelegiuirea lui (v. 6), iar de la v. 13 ii zugravesce un tablou despre ceea ce ar trebui, dupa parerea lui, sa faca pentru a fi binecuvantat de Dumnezeu: daca faci (aceasta), daca faci (aceea)...! Inclinatia duhului nostru catre respectarea minutioasa a legii se numeste legalism. Elifaz il indemnase deja pe Iov sa-si puna increderea nu in Dumnezeu, ci in propria lui teama de Dumnezeu, ca si in onestitatea cailor sale (4.6), dar Iov nu fusese dispus sa se increada in sine, ci in Domnul. Aceasta ne arata in fata caror probleme tinde inima omului sa se agate de propria indreptatire. Chiar si un credincios este vulnerabil in fata acestui spirit legalist care conduce la a gandi bine despre sine si, prin urmare, la a subestima imensitatea harului lui Dumnezeu. Versetele 7-9 se refera la infinitul Persoanei lui Dumnezeu in inaltime, in adancime, in lungime si in largime. Care muritor este capabil sa il aprecieze? Efeseni 3.18-19 da raspunsul: Prin Duhul, toti sfintii pot fi facuti in stare sa inteleaga pe deplin „care este largimea, si lungimea, si adancimea si inaltimea“ si sa cunoasca „dragostea lui Hristos, care intrece orice cunostinta“.

Iov 12:1-25

Banalitatile pe care Tofar venise sa le insire, ca si cand Iov i-ar fi fost inferior in cunostinta, n-au facut altceva decat sa umileasca si sa jigneasca. Iov nu numai ca nu a avut parte de mila pe care avea dreptul sa o astepte de la prietenii sai (6.14), dar constata ca a devenit si batjocura lor (v. 4; vezi si 17.2; 21.3; 30.1; Psalmul 35.15). Cum nu ne redesteapta ei imaginea acelor clatinatori din cap care, trecand prin fata „Dreptului desavarsit“ crucificat, Il batjocureau, spunand: „S-a increzut in Dumnezeu; sa-L scape acum, daca-L iubeste!“ (Matei 27.43)? Sau, in alti termeni: «Daca Dumnezeu nu-L scapa, aceasta este tocmai dovada ca a meritat mania Lui». Pe scurt, acesta era si rationamentul prietenilor lui Iov. Poporul iudeu pocait, cand se va intoarce la Isus, Salvatorul sau, va marturisi: „Noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu si chinuit“ (Isaia 53.4). Domnul Hristos a cunoscut si a simtit mai mult decat oricine amaraciunea acuzatiilor nedrepte, tocmai pentru ca El era Dreptul desavarsit; dar, in toate acestea, increderea in Dumnezeu Sau si totala Lui supunere nu I s-au clatinat (Psalmul 56.5,6,11). Ce contrast fata de Iov, cel care n-a putut suporta nici blestemul, nici acuzatiile mincinoase si care, pe parcursul a trei capitole (12; 13 si 14), se va face avocatul „cauzei sale drepte“ (13.18)!

Iov 14:1-22

Multe persoane isi fac despre Dumnezeu aceeasi imagine ca si Iov, ca «El este un Atotputernic care actioneaza in mod liber, fara sa tina cont de cineva, ale Carui cai sunt de neinteles», iar despre om, ca «se afla in intregime la mila acestui Dumnezeu, precum o frunza gonita de vant (13.25)» si ca omul nu ar avea altceva mai bun de facut decat «sa caute sa se adapostea de loviturile Sale cat mai bine posibil». Acest «fatalism» se intalneste in cele mai multe dintre religiile orientale. Este adevarat ca Dumnezeu este atotputernic si ca actioneaza dupa vointa Sa suverana si tot atat de adevarat este si ca omul este slab si dependent, ca „rasare ca o floare si este taiat“ (v. 2; 1 Petru 1.24), dar nu este adevarat ca Dumnezeu Isi bate joc de om, dominandu-l pentru propria Sa placere (v. 20). Dimpotriva, El poarta de grija creaturii Sale si nu zdrobeste „trestia franta“ (Isaia 42.3; Matei 12.20). „Cine ar putea sa scoata [un om] curat dintr-unul necurat?“, intreaba Iov in v. 4, pentru ca, imediat, in v. 17, sa adauge: „Faradelegea mea este pecetluita intr-un sac“. Este

strigatul unui om care nu are constienta plinatatii harului – si asa se intampla intotdeauna cu cei preocupati de propria indreptatire (sau justificare). Il cunoastem noi, fiecare in parte, pe Acela care curata perfect pe pacatosul intinat si care a azvarlit in adancurile marii „sacul” apasator cu toate pacatele din el? (Mica 7.19).

Iov 15:1-16

Acum se deschide o noua tema a dezbaterilor si fiecare interlocutor isi reia cuvantul in aceeași ordine ca prima data. Lovitura dupa lovitura, cei trei insotitori isi infig acuzațiile in constiinta lui Iov, cum se infige un cui: esti un ipocrit, esti un om siret; daca n-ai fi vinovat, nu te-ai apara cu atatea cuvinte (v. 5,6); iar proverbul, «Cine se scuza se acuza», pare sa le sustina vorbele. Cei trei moralisti, «prietenii» lui Iov, dispun fiecare de metode si de argumente proprii. Elifaz se bazeaza pe experienta omeneasca: ce stia (v. 9), ce vazuse (v. 17); Bildad apeleaza la vechile traditii (expl. cap. 8.8); cat despre Tofar, dupa cum am observat, argumentele lui sunt dirijate de un legalism intransigent. Niciuna insa dintre aceste trei directii nu se intemeia pe ceea ce spusese Dumnezeu. Neavand o baza sigura, sa nu ne miram ca cei trei gresesc, „necunoscand Scripturile...” (Matei 22.29). Cuvantul lui Dumnezeu este singura sursa in care ne putem increde, atat pentru noi insine, cat si pentru a-i ajuta pe aceia care sunt asezati in calea noastra. Un tanar, chiar copil fiind, care cunoaste Cuvantul, are mai multa intelepciune decat un om in varsta, cu par alb (v. 10), a carui intelepciune nu se bazeaza decat pe propria-i experienta (Psalmul 119.99,100).

Iov 16:1-22

„Voi toti sunteti niste mangaietori suparaciosi”, le raspunde Iov vizitatorilor sai (v. 2). «Iata cum as actiona eu, daca voi ati fi in locul meu, iar eu intr-al vostru» (v. 5). Pentru a arata cu adevarat simpatie cuiva, este necesar sa ne facem una cu incercarea prin care trece el, ca si cum am suporta-o noi insine (Evrei 13.3). Domnul Isus nu a vindecat niciun bolnav fara sa fi simtit mai intai povara suferintelor lui. „El a luat asupra Lui neputintele noastre si a purtat bolile noastre” (Matei 8.17). De aceea merita El numele de Prieten (Matei 11.9), nume care se cuvenea atat de putin celor trei vizitatori ai lui Iov. In v. 9, Iov se vedea lovit de mania lui Dumnezeu, iar in v. 10 exprima ceea ce indura din partea oamenilor. Incercarea lui Iov a fost multipla. Dar ce este ea fata de ce a suferit Domnul Hristos, Cel care „nu savarsise nicio violenta“?! (Isaia 53.9; comp. cu v. 17). El a suferit chinuri de nedescris si din partea oamenilor condusi de Satan si din partea lui Dumnezeu, in timpul celor trei ceasuri de intuneric de la cruce. Acum sangele Sau varsat salveaza pe credinciosi si condamna lumea. El Insusi este in ceruri pentru noi, ca Martor al indreptarii noastre (v. 19). Si este, de asemeni, inaintea lui Dumnezeu ca Mijlocitor (sau ca Arbitrul de care Iov avea atata nevoie; v. 21).

Iov 17:1-16

In durerea lui, Iov nu vede alta iesire decat moartea: si o cheama in ajutor. Pentru prietenii sai, aceasta ar fi trebuit sa fie o dovada ca el nu avea constiinta incarcata. Daca ar fi fost vinovat, cum il acuzau ei, ar fi trebuit sa-i fie teama sa se infatiseze inaintea lui Dumnezeu. Cuvintele lui devin tot

mai sfasietoare: „Am ajuns ca unul de scuipat in fata“ (v. 6). Aceasta insulta dezgustatoare si josnica a fost aruncata Salvatorului nostru (Isaia 50.6; Marcu 14.65; 15.19). Omul si-a aratat toata josnicia de care este capabil insultandu-L in mod atat de las pe Cel care era fara aparare si care, de bunavoie, Se afla in cele mai mari adancimi! „Oamenii drepti vor fi uimiti de aceasta“, continua Iov (v. 8). Ce lucru de neinteles, in adevar, sa-l vezi „pe cel drept parasit“ (Psalmul 37.25)...! Un astfel de spectacol risca sa rastoarne increderea multora in dreptatea lui Dumnezeu (comp. cu Psalmul 69.6). „Planurile mele s-au naruit, – striga Iov – gandurile dragi ale inimii mele... “ (v. 11). Se intampla uneori ca Dumnezeu sa Se puna de-a curmezisul cailor noastre, pentru a ne determina sa ne cercetam inima si sa descoperim acolo proiecte cu care cochetam fara aprobarea Lui (Proverbe 16.9; 19.21): sa fim siguri ca, atunci cand El inchide o usa in fata noastra, o face pentru ca stie ca nu se afla nimic bun pentru noi dincolo de ea!

Iov 18:1-21

Coplesindu-si prietenul cu tot felul de acuze, Elifaz, Bildad si Tofar lucrau, fara sa-si dea seama, la clatinarea credintei acestuia. «A acuza» este metoda specifica a lui Satan. Si acesta nu numai ca il ataca pe cel credincios inaintea Domnului, cum am vazut ca o face in cap.1 si 2, ci il acuza si inaustrul sau, inspirandu-i indoileli: «Nu ai o credinta adevarata! Nu esti mantuit! Vezi bine ca Dumnezeu te-a parasit! Daca ai fi un copil al Lui, nu te-ai comporta astfel...!» Si, odata semanate cele dintai indoileli, sunt atrase si altele, iar vrajmasul se foloseste de ele pentru a ne sopiti din nou: «De vreme ce ai indoileli, aceasta este dovada ca iti lipseste credinta; un credincios nu se poate indoi...». Sa respingem cu fermitate „sagetile arzatoare ale celui rau“. In ce fel? Folosindu-ne de „scutul credintei“, altfel spus, de increderea simpla, curata, in Dumnezeu si in promisiunile Cuvantului Sau (Efeseni 6.16). Bildad il evoca pe imparatul spaimelor (v. 14). Este moartea, amenintare permanenta, spre care orice om este constrans sa-si indrepte pasii, fara sa stie cand o va intalni. Dar, pentru credincios, ea nu mai este un subiect de groaza. Domnul Isus, infruntand El Insusi de bunavoie moartea, l-a facut fara putere pe cel care avea puterea ei, pe Satan (Evrei 2.14).

Iov 19:1-20

„Pana cand?“, intrebase Bildad (18.2). „Pana cand...?“, riposteaza Iov pe un ton infierbantat. Intr-adevar, acest «dialog al surzilor», in care fiecare isi urmareste propria idee, nu putea continua la infinit. «Iov credea ca Dumnezeu era impotriva lui fara motiv; prietenii lui considerau ca Dumnezeu era impotriva lui cu motiv. De fapt, toti greseau, pentru ca Dumnezeu era pentru Iov» (comp. cu Plangeri 3.1...). Noi, care suntem inconjurati de dragostea Prietenului nostru suprem si care, in cea mai mare parte, ne bucuram si de intelegerea alor nostri, am putea oare sa ne imaginam cat de singur trebuie sa se fi simtit Iov intr-o astfel de durere, fara sa aiba pe nimeni inaintea caruia sa-si deschida inima...? Versetele 13-19 aduc un ecou sfasietor al acestui sentiment de singuratate, cu atat mai profund cu cat Iov era convins ca Il avea pe Dumnezeu impotriva lui: „Si-a aprins mania impotriva mea“, striga el (v. 11). Nu, Iov! Mania divina pe care o meritam si tu si eu l-a lovit pe Altul in locul nostru. Cei care sunt ai Domnului Isus nu o vor mai cunoaste niciodata! Avand in fata doar un Dumnezeu care-L abandoneaza, Domnul Hristos nu a mai putut impartasi nimanui suferinta Sale. A fost neinteles de toti si parasit de ai Sai (Marcu 14.37,50). Intr-o suferinta care n-a mai existat

vreodata, nimeni niciodata n-a fost asa de singur ca El.

Iov 19:21-20:29

Cuvintele infocate ale lui Iov contrasteaza cu sentintele reci ale celor trei tovarasi ai sai. In durerea lui, acestia nu-i puteau oferi niciun ajutor, dar descoperim in acelasi timp ca Iov avea un sprijin care nu-i putea fi clatinat: credinta sa intr-un Rascumparator viu. Versetele 25-27 din cap. 19 ne invata ca Iov, ca si alti patriarhi, primise o descoperire divina cu privire la inviere: „In carnea mea voi vedea pe Dumnezeu“ (19.26; comp. cu Psalmul 17.15). Spre deosebire de ei, noi, cei de astazi, Il putem cunoaste pe deplin daca Il privim in lumina Noului Testament! Si totusi, multi copii ai lui Dumnezeu nu trec deloc de crucea unde contempla un Mantuitor mort pentru pacatele lor. Ce adevar de nepretuit! Il cunoastem noi in intregime? Cunoastem noi faptul ca Rascumparatorul nostru este viu acum (Apocalipsa 1.18)? „Hristos este Cel care a murit si, mai mult, a si fost inviat, Cel care si este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care si mijloceste pentru noi!“ (Romani 8.34). In fata remarcabilelor cuvinte ale credintei pe care Duhul lui Dumnezeu i le dictase lui Iov, Tofar raspunde din ce-i dicteaza propria pricepere (20.2,3). Reluand tema lui Elifaz si a lui Bildad (15.20-25; 18.5-21), el zaboveste indelung asupra soartei care-i asteapta pe cei rai, atacandu-l astfel indirect si fara mila pe sarmanul sau prieten (vezi Proverbe 12.18).

Iov 21:1-34

Iov se afla in fata unei taine de nepatruns: Pentru ce Dumnezeu, care este drept, il loveste tocmai pe acela care cauta sa-l fie placut? (Si oare nu aceasta este intrebarea intrebarilor, cea pe care a pus-o Domnul Isus pe cruce – Psalmul 22.1?) Pentru ce, pe de alta parte, contrar celor declarate de Elifaz, Bildad si Tofar, cei rai prospera in voie pe pamant? Ei Il insulta pe Dumnezeu, spunand: „Pleaca de la noi, pentru ca nu dorim cunostinta cailor Tale“ (v. 14) si, cu toate acestea, raman inca nepedepsiti! (v. 7-15; Maleahi 3.18). Tacerea lui Dumnezeu, aparenta Lui indiferenta fata de provocarile oamenilor – sunt o enigma pentru multi credinciosi (Psalmul 50.21). Aceasta problema importanta l-a framantat, de exemplu, pe credinciosul Asaf, in Psalmul 73. «La ce serveste ca mi-am curatit inima – mediteaza el cu amaraciune – daca pedeapsa mea trebuie totusi sa revina in fiecare dimineata? Partea celor rai este mai buna decat a mea». Dar sa citim v. 17 al acestui psalm: „... am inteles sfarsitul lor“. Ah, sa nu-i invidiem niciodata pe cei din lume! Acest sfarsit infiorator, care-i asteapta pe cei care nu au crezut, se afla in contrast total cu viitorul glorios pe care Domnul l-a pregatit pentru rascumparatii Sai iubiti (Ioan 14.3; 17.24; Romani 8.17,18).

Iov 22:1-30

Incepe o a treia serie de cuvantari. Pana acum, prietenii vorbisera la modul general despre omul rau: face aceasta, merita aceea (15.20...). Acum Elifaz da pe fata fondul gandirii sale prin acuzatii directe: rautatea ta, nelegiuirile tale... (v. 5). Cat de departe de invatatura Domnului se aflau ei (el si cei doi tovarasi ai sai), invatatura care porunceste sa luam barna din ochiul nostru inainte de a scoate paiul din ochiul fratelui (Matei 7.1-5)! Si, de asemeni, cat de departe de exemplul Celui care S-a aplecat sa spele picioarele ucenicilor Sai (Ioan 13.14-15)! Comparand v. 3 cu ceea ce i-a spus Domnul lui Satan

(1.8; 2.3), vedem cat de eronata era parerea lui Elifaz despre Dumnezeu. Nimic nu-l este Lui mai placut decat omul care practica dreptatea (Fapte 10.35). Totusi, urmarind aceste cuvinte, sa invatam sa ascultam ceea ce Duhul lui Dumnezeu doreste sa ne spuna noua. De exemplu, daca unul dintre cititorii nostri inca nu este in pace cu Dumnezeu, sa se supuna ordinului categoric din v. 21: „Imprietenește-te cu El, te rog, si fii in pace: prin aceasta iti va veni fericirea“ (comp. cu 2 Corinteni 5.20). Cat despre versetul urmator, nu se adreseaza el oare tuturor acelora care inca mai avem de progresat? „Primeste, te rog, invatatura din gura Lui si pune cuvintele Lui in inima ta“!

Iov 23:1-17

Iov este deja la cea de-a opta cuvantare a sa, iar prapastia care-l desparte de tovarasii lui se largeste mereu. Acesti insotitori ai lui Iov, ca multe persoane astazi, vedeau in Dumnezeu un Creator suveran, prea mare pentru a binevoi sa consimta sa Se ocupe in amanunt de problemele lor sau pentru a tine cont de sentimentele lor (22.2,3,12). Iov are mai multa cunostinta. Stie ca Dumnezeu Se intereseaza de el – chiar mai mult decat si-ar fi dorit (7.19) – dar Il considera inaccesibil. „Oh, daca as sti unde sa-L gasesc!“, striga el. Cunoastem noi, fiecare in parte, unde Il putem gasi pe Dumnezeu? El S-a apropiat de noi prin Isus (in Persoana lui Isus), astfel ca, la randul nostru, putem sa ne apropiem de El cu libertate, prin rugaciune, si sa avem acces la locul unde Hristos S-a asezat (sau: este asezat – Evrei 8.1): la dreapta lui Dumnezeu (v. 3; Evrei 4.16). Versetul 10 da la iveala gandul lui Iov cu privire la scopul incercarii sale: „voi iesi curat ca aurul“. Chiar daca nu era inca constient de prezenta harului lucrând spre binele lui, patriarhul nostru este de acord cu apostolul Petru. „Sunteti intristati – scrie acesta – pentru putin, daca trebuie, ... pentru ca incercarea credintei voastre, mult mai pretioasa decat aurul care piere, desi incercat prin foc, sa fie gasita spre lauda si glorie si onoare, la descoperirea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.6-7).

Iov 25:1-26:14

Bildad inseamna «fiu al contestatiei (al contrazicerii)». Este un nume pe care, in adevar, si-l merita! Dar ce recomanda Cuvantul? „Un rob al Domnului nu trebuie sa se certe, ci sa fie bland fata de toti, capabil sa-i invete, rabdator, corectandu-i cu blandete pe cei care se impotrivesc...“ (2 Timotei 2.24,25). Niciunul dintre cei trei prieteni nu a manifestat asemenea trasaturi de caracter. Ei stiau sa puna intrebari, dar erau incapabili sa dea raspunsuri; puteau rani, dar nu vindeca; darama, dar nu zidi. Dupa o scurta cuvantare a lui Bildad, ei trec definitiv la tacere. Nici cele mai crude cuvinte n-au reusit sa-l convinga pe Iov de existenta pacatului in el. Cu cat i-au adus mai multe acuzatii, cu atat mai mult a simtit nevoia sa se justifice. Numai Duhul Sfânt poate produce aceasta convingere cu privire la pacat. A facut El aceasta si in constiinta voastra? Nici inima lui Iov n-a fost mai mult atinsa de vreun cuvânt de adevarata mangaiere. Ne gandim la acea exclamatie a celui mai lovit dintre toti: „Am asteptat compatimire, ... dar degeaba, ... si mangaietori, dar n-am gasit niciunul“ (Psalmul 69.20). Departe de a-l linisti pe Iov sau de a-l ajuta cu un sfat intelept (26.2,3), cuvintele prietenilor sai l-au condus la exasperare. Si acum Iov se lanseaza intr-un lung si dezolant monolog.

Iov 27:1-23

Nu mai puțin de șase capitole îi sunt necesare lui Iov pentru a-și dovedi propria dreptate. Sunt multe, dar, în același timp, insuficiente! Dacă ar fi avut o sută, tot nu i-ar fi fost suficiente, de vreme ce nimic din ce vine de la om nu poate avea greutate în balanța justiției divine. Privită din altă perspectivă, îndreptățirea este lucru înfaptuit în întregime și dincolo de propriile sale eforturi. Observăm că actul îndreptării de sine îl conduce implicit pe Iov la a-L acuza pe acest Dumnezeu care l-a lovit pe nedrept (comp. cu cap. 40.8). Mai mult, el își permite să-l facă reproșuri pe fața Celui Atotputernic care „i-a înlăturat dreptul” și care îl chinuia fără motiv (v. 2). Această atitudine dezvăluie mandrie. „Țin cu tărie la dreptatea mea... – spune Iov – inima mea nu-mi reproșează niciuna din zilele mele” (v. 6). Dar ce răspunde Cuvântul lui Dumnezeu? „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1.8). De altfel, dacă propria noastră inimă nu ne măstrăvăie cu nimic, aceasta nu înseamnă că suntem fără păcat. Dumnezeu este mult mai sensibil în perceperea răului decât sunt conștiințele noastre (1 Corinteni 4.4). În penumbra, hainele noastre ne pot părea curate, în timp ce în plin soare (cel al luminii lui Dumnezeu) iese la iveală și cea mai mică pată (Proverbe 4.18).

Iov 28:1-28

Iov înțelesese un lucru foarte important: din această încercare, prin care Dumnezeu îl făcea să treacă, credința lui va ieși precum aurul din creuzetul aurarului (23.10). Dar ceea ce nu ia el în seamă este zgura care trebuia îndepărtată înainte de aceasta: „Negresit, ... este un loc unde se curăță aurul” (v. 1; vezi, de asemenea, Zaharia 13.9 și Maleahi 3.3). Și acest loc este creuzetul încercării! Domnul, ca Mester aurar înțelept, cunoaște și intensitatea și durata acestui foc necesar pentru a-Si curăța argintul și aurul Sau, adică pe scumpii Sai răscumparați. «Giuvaerghiul» desăvârșit știe câte lovături dureroase de dalta trebuie aplicate înainte ca onixul, și safirele, și rubinele și topazurile Sale să strălucească în toată splendoarea lor. Omul este capabil să execute lucrări remarcabile: baraje, tunele, autostrăzi etc. Extrage din pământ tot felul de produse rare și de mare preț (v. 9-11). Dar este un lucru de care nu se preocupă catusi de puțin să-l caute: înțelepciunea. Totuși, ea este mai de preț decât perlele (v. 18) sau decât rubinele, declară cartea Proverbe (3.15; 8.11), carte care ne vorbește atât de mult despre această înțelepciune divină. Comparați, de asemenea, importanța definiției din v. 28 cu Proverbe 9.10 și cu Psalmul 111.10.

Iov 29:1-25

La începutul cărții, Dumnezeu vorbise pe scurt despre cea dintâi stare a lui Iov. Acum, aceste versete completează tabloul; dar, de data aceasta, Iov își face portretul singur. Și tot ce spune el despre lucrările sale este cu certitudine adevărat, astfel că acuzațiile lui Tofar (20.19) și cele ale lui Elifaz (22.6,7,9) apăreau ca pure calomnii (comparați cu v. 12,13). Oare cine ar putea astăzi să mai alinieze tot atâtea titluri demne de aprobarea lui Dumnezeu și totodată și de considerația oamenilor? Cu toate acestea, mulțumirea de sine cu care Iov își descrie condiția precedentă arată că el își pusese inima acolo și se glorifica prin aceasta. Încă nu învățase, precum apostolul, „să fie mulțumit” în împrejurările în care se găsea; nu suportase nici pe departe să fie „smerit” sau „în lipsuri”, pe cât era „în belșug” (Filipeni 4.11,12). În plus, am putut remarca cum „eu”, „ma”, „imi” vin unul după altul în aceste versete (de circa o sută de ori). Sunt cuvinte mici, dar care dezvăluie părerea înaltă pe care

lov o hrana cu privire la propria persoana. Pana in acel moment isi ascunsese acest sentiment in strafundul inimii, sub o aparenta modestie, dar acum apare evident: explodeaza in plina zi. Aceasta li va permite lui Dumnezeu sa il elibereze, dar numai dupa ce lov si-o va marturisi.

Iov 30:1-31

Cata deosebire intre acest capitol si cel precedent! Coplezit de onoruri, bucurandu-se de o popularitate magulitoare, Iov se trezeste, de pe o zi pe alta, obiect al dispretului si al bataii de joc. Lumea este ipocrita si tradatoare. Cei credinciosi care au crezut ca-si pot pune nadejdea in ea, fie si pentru un moment, au ajuns, mai devreme sau mai tarziu, la aceasta dureroasa concluzie. Inima omului gaseste placere in nenorocirea altora. Nu se bucurau oamenii cu rautate de injosirea Domnului Isus? (comp. v. 9 cu Psalmul 69.12). Binecuvantarile pamantesti ale lui Iov putusera sa se ofileasca, insa cele ale crestinului sunt „binecuvantari spirituale in locurile ceresti, in Hristos“ (Efeseni 1.3), si pe acestea nici Satan, nici lumea, nici chiar moartea nu le pot rapi vreodata. Iov, cel care gandea ca evlavie sa ii dadea dreptul la prosperitate, merge acum pana acolo incat se plange de Dumnezeu. Suntem noi siguri ca nu vom face niciodata asa ceva? Si inca pentru motive mai marunte! „Strig catre Tine si nu-mi raspunzi“ (v. 20) – sunt si cuvintele Psalmului 22.2. Dar ce contrast intre amaraciunea lui Iov, cel care Il invinuieste pe Dumnezeu de sentimente de ura si de cruzime (v. 21), si supunerea desavarsita a Domnului Isus, care nu Si-a parasit nici macar o clipa increderea in Dumnezeuul Sau.

Iov 31:1-40

In cap. 29, Iov desfasurase pe larg binele pe care-l facea; aici expune in amanunt raul pe care nu-l facea: s-a ferit si de imoralitate (v. 1-12), si de nedreptate (v. 13-15), si de egoism (v. 15-23) si de idolatrie (v. 24-28). Intr-un fel sau in altul, el se lauda, uitand ca numai Dumnezeu ne da putere sa facem binele si tot El ne pazeste si sa nu facem raul. Bineinteles ca, daca ar exista vreun om care sa aiba dreptul sa se sprijine pe lucrarile lui, acela ar fi, mai mult ca sigur, Iov. Pavel a scris aceleasi lucruri despre sine in Filipeni 3.4. Dar a adaugat: „cele care imi erau castig le-am socotit pierdere, datorita lui Hristos...“ (Filipeni 3.7). Avantajele sale naturale de bun israelit, dreptatea sa anterioara de fariseu constiincios, pe toate acestea el le considera de atunci gunoarie. De altfel, Dumnezeu nu a mai fost nevoit sa i le indeparteze, precum lui Iov; prin har, Pavel pusese deja deoparte tot ce nu era Hristos. Sa remarcam numeroasele provocari din text, ramase fara raspuns; ele par sa implice toate gandurile bune pe care le avea Iov despre sine si despre lucrarile lui din trecut. La incheierea acestei expuneri a tuturor meritelor sale, Iov isi pune solemn semnatura si Il provoaca sfidator pe Dumnezeu sa-i raspunda (v. 35).

Iov 32:1-22

Elifaz, Bildad si Tofar si-au epuizat argumentele. La randul sau, Iov a tacut! Acum intra in scena o noua persoana: Elihu, al carui nume inseamna „Dumnezeu Insusi“. Prin gura sa urmeaza sa vorbeasca Duhul lui Dumnezeu (1 Petru 4.11). Insuficienta omului a fost pe deplin demonstrata. La Iov s-a manifestat incapacitatea de a face fata incercarilor; la prietenii sai, desertaciunea mangaierii

omenesti. De vreme ce „intelepciunea pamanteasca“ s-a dovedit neputincioasa, „intelepciunea de sus“ urmeaza sa se pronunte prin intermediul lui Elihu (Iacov 3.14-17). Si, in fata acestui om mai tanar decat ei, cei patru batrani vor ramane umiliti. Elihu are simtul buneicuviinte. A asteptat cu rabdare sfarsitul cuvantarilor precedente. Tinerii trebuie in special sa stie sa asculte. Aceasta este primul semn al intelepciunii (Iacov 1.19). Cunostinta si experienta celor mai batrani sunt, in general, mai bogate decat ale lor! Este apoi un semn simplu al politetii. Totusi, aceste considerente nu-l impiedica pe Elihu sa fie umplut de o dreapta manie. Gloria lui Dumnezeu fusese pusa sub semnul intrebarii de catre Iov si de catre insotitorii acestuia, iar omul credincios al lui Dumnezeu nu-i poate trata cu blandete. El nici nu-i va flata, nici nu-i va partini: doua pericole care ne ameninta si pe noi intotdeauna (v. 21).

Iov 33:1-22

In doua randuri, Iov ceruse interventia unui mediator (9.33; 16.21), iar acum dorinta ii este indeplinita: Elihu urmeaza sa fie pentru el interpretul gandurilor lui Dumnezeu. Iov mai intelesese ca aceasta misiune nu putea fi indeplinita decat de un om asemenea lui (9.32), iar acum poate auzi din gura lui Elihu tocmai aceasta trasatura: „iata, inaintea lui Dumnezeu eu sunt ca tine: si eu sunt framantat din lut“ (v. 6). Scriptura ne invata ca este „un singur Mijlocitor intre Dumnezeu si oameni: Omul Isus Hristos...“ (1 Timotei 2.5). Este marea taina a Domnului Isus – umanitatea Sa – fara de care El nu S-ar fi putut face purtatorul de cuvant al omului inaintea lui Dumnezeu! „Dumnezeu vorbeste o data, si de doua ori...“ (v. 14). Dupa ce a vorbit prin profeti, Dumnezeu a vorbit in Fiul. Cata atentie ar fi trebuit sa acorde lumea acestui limbaj! (Evrei 1.1,2; 2.1). Si totusi in Iov 33.14 trebuie sa se faca aceasta trista remarca: „(omul) nu ia seama“. Ce mari sunt indiferenta si impietirea inimii omului! Din acest motiv, aceeași epistola avertizeaza solemn: „Luati seama sa nu Il respingeti pe Cel care... vorbeste din ceruri“ (Evrei 12.25). Printr-un verdict concis, Elihu pune deoparte toate rationamentele: „Dumnezeu este mai mare decat omul“ (v. 12) si nu este obligat sa „dea socoteala“ oamenilor (v. 13).

Iov 33:23-34:5

Versetele 23 si 24 din cap. 33 ne indreapta gandurile spre Mesagerul dragostei divine, spre Isus, Mijlocitorul nostru. (Viata Lui:) El a venit pentru a-i arata omului pacatos calea dreptatii, pentru a-l ajuta sa-si recunoasca starea si sa se judece in lumina divina. Felul Sau de a trai viata aici, pe pamant, pune cu atat mai mult in evidenta adevarata stare a omului. Dar, pentru ca Dumnezeu sa poata manifesta indurare, a fost necesara ispasirea. Si solutia a fost gasita: (Moartea Lui:) Prin jertfa Domnului Isus, noi suntem eliberati de groapa pieirii! Si aceasta nu este totul! Versetele 25 si 26 vorbesc despre viata cea noua, despre comuniune, despre bucurie, despre indreptatire, toate ca fiind partea noastra. Dumnezeu ne-a primit prin har, ne-a facut placuti in Cel Preaiubit (Efeseni 1.6 nota). (Invierea Lui:) Astazi noi ne bucuram de prezenta unui Mantuitor viu in glorie. El este acolo ca Mijlocitor al nostru. Cate consecinte binecuvantate decurg din aceasta! Versetele 27 si 28 vorbesc despre marturia pe care suntem chemati s-o dam „inaintea oamenilor“ cu privire la ce a facut Dumnezeu pentru noi. Sa nu pierdem niciodata din vedere aceasta slujba, care este partea noastra! In cap. 34, Elihu este obligat sa vorbeasca cu asprime. Cautand sa se indreptateasca, Iov Il

acuzase pe Dumnezeu de nedreptate (32.2). Era mult prea grav. Iov se asocia astfel cu cei rai si de aceea mustrarea trebuia sa-i fie facuta raspicat (Romani 9.14).

Iov 34:16-37

Prin propriile sale rationamente, omului ii este imposibil sa-L inteleaga pe Dumnezeu, deoarece nu-i are ca termeni de comparatie decat pe semenii sai. Pentru ca faptura Lui sa-L poata cunoaste, a fost nevoie ca Dumnezeu Insus sa Se reveleze pe Sine. Nici chiar inteligenta noastra nu poate intelege aceasta descoperire divina. Numai credinta este in stare. Dumnezeu Se manifesta acum prin Duhul Sau. „Nimeni nu cunoaste lucrurile lui Dumnezeu, ... afara de Duhul lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 2.11). El ii indruma pe credinciosi in tot adevarul (Ioan 16.13). Instruindu-l pe Iov, Elihu este o astfel de imagine. El ii arata patriarhului ca incercarea de a-L cunoaste pe Dumnezeu in lumina propriei experiente si a propriilor ganduri (v. 33) l-a ratacit complet. N-a ajuns el sa-L condamne „pe Cel Intrutotuldrept“ (v. 17)?! Ce ar fi trebuit sa faca Iov, in loc sa cultive si sa dezvaluie aceste ganduri nepotrivite despre Dumnezeu? Sa-l ceara cu umilinta: „Ce nu vad, invata-ma (arata-mi)“ (v. 32). Aceasta este scurta rugaciune pe care fiecare dintre noi ar trebui sa l-o adresam Domnului in fiecare moment al zilei.

Iov 35:1-16

Din necazurile sale, Iov trasese trista concluzie ca nu merita sa incerci sa fii drept, pentru ca, in cele din urma, nu esti cu nimic mai castigat decat cel care a pacatuit (9.22; 34.9; 35.3). Vai, cum isi descoperea el acolo adancul inimii! Parea sa dea dreptate insinuarii lui Satan: „Oare in zadar (sau: pentru nimic) se teme Iov de Dumnezeu?“ (1.9). Era aproape aceeasi logica a „oamenilor stricati la minte“ carora le vorbea apostolul si care considerau ca „evlavia este sursa de castig“ (1 Timotei 6.5; cititi si Maleahi 3.14). Patriarhul nostru nu isi amintea sa fi avut pana atunci astfel de sentimente in inima. Isi cunostea faptele bune, dar nu si motivele lor tainice. Si acestea erau departe de a fi intotdeauna bune. Sa-l dam voie Duhului sa ne cerceteze prin Cuvant, pentru a distinge si a da la iveala intentiile inimii (Evrei 4.12). Este serviciul pe care Elihu i l-a facut lui Iov, spunandu-i adevarul. Unele lucruri nu sunt placute de auzit, dar „ranile facute de un prieten sunt credinciosie“ (Proverbe 27.6; vezi si Coloseni 4.6). Iar cand aceste lectii importante vor fi fost invatate, lacrimile, strigatele din necazuri, chemarea in ajutor (19.21) vor face loc „cantarilor in noapte“ (v. 9,10).

Iov 36:1-21

Continuand cuvantarea, Elihu il indreptateste pe Dumnezeu (v. 3), combatand cele doua idei false cu privire la El. Intai intareste faptul ca, in ciuda atotputerniciei Sale, Creatorul Se intereseaza de faptura Sa si nu o dispretuieste deloc (v. 5). Cel drept (credinciosul) se bucura de grija Sa deosebita. Ochii Sai vegheaza fara incetare si asupra celui pe care il inalta (v. 7) si asupra celui peste care trimite incercari (v. 8). Apoi spune cu hotarare ca Dumnezeu nu actioneaza niciodata intr-un fel capricios, cum lasase Iov sa se inteleaga. Permitand incercarea, El urmareste un scop bine definit: sa le arate celor Sai ce au facut, sa le deschida urechile spre disciplina si sa-i motiveze sa se intoarca, daca au infaptuit nedreptate. Disciplina formeaza discipolii (ucenicii); supunerea modeleaza supusii.

Evrei 12.7 ne aminteste ca disciplina este rezervata pentru „fiii lui Dumnezeu“, asa cum si parintii isi disciplineaza propriii copii, nu pe ai altora. Disciplinarea este o dovada a relatiei noastre cu Tatal. Dar, conform aceluiasi pasaj (Evrei 12.5,6), sufletul care este sub disciplina poate ori sa o nesocoteasca, neascultand de ea sau neacordandu-i nicio importanta (v. 12; comp. cu 5.17), ori, dimpotriva, sa-si piarda curajul, uitand ca cea care a pregatit disciplina este credinciosia dragostei Domnului (Psalmul 119.75). Exista si o a treia atitudine, iar aceasta este cea buna: de a ne lasa exersati prin disciplina, altfel spus, de a ne intreba cu ce scop a trimis-o Dumnezeu in calea noastra (Evrei 12.11).

Iov 36:23-37:4

„Cine invata (pe altii) ca El?“, intreaba Elihu (v. 22). Dumnezeu are scoala Lui. Spre deosebire de cele ale oamenilor, ea dureaza intreaga viata. Daca acceptam sa urmam cursurile acestei scoli, ea ne va da mai multa intelepciune si educatie decat o pot face toate universitatile lumii (Psalmul 94.10,12; Isaia 48.17). Dupa ce au auzit predica de pe munte, multimea au recunoscut ca Isus ii invata „ca avand autoritate, si nu precum carturarii lor“ (Matei 7.29). Autoritate incununata de intelepciune, de indelunga-rabdare, de blandete, dovedita in special fata de cei critici, acestea sunt cateva din minunatele caracteristici ale Invatatorului venit de la Dumnezeu pentru a-i invata pe oameni (Ioan 3.2). El nu mai este pe pamant, dar ne-a lasat Cuvantul Sau, sursa tuturor invataturilor de care are nevoie sufletul nostru. Elihu glorifica puterea lui Dumnezeu (v. 22), lucrarea Lui (v. 24), maretia Lui (v. 26), dreptatea Lui si bunatatea Lui (v. 31). Ce bucurie sa putem exclama impreuna cu el: „Iata, Dumnezeu este puternic!“ „Iata, Dumnezeu este inaltat!“ „Iata, Dumnezeu este mare!“ (36.5,22,26). «Sa-L faca cunoscut pe Tatal si sa glorifice Numele Sau mare», acestea au fost pentru Isus, in timp ce Se afla pe pamant, scopul intregii Sale slujbe. Si acesta este minunatul rezumat al invataturii Sale (Ioan 17.4,6,26).

Iov 37:5-24

Pentru a zugravi starea de suflet a patriarhului si caile lui Dumnezeu cu privire la el, Elihu ia ca exemplu cerul intr-o zi de furtuna (pe care l-am vazut deja in cap. 36.27,28,29,32,33; cap. 37.2...). Norii intunecosi reprezinta doliul si incercarile care, pentru moment, ascund lumina fetei lui Dumnezeu. Inimii firesti ii este greu sa inteleaga tainica lor plutire (v. 16). Iov trebuie sa invete o lectie: ca acesti nori sunt umpluti de Dumnezeu cu apa binecuvantarii (pentru el): v. 11; cap. 26.8. Ploaia poate cadea pe pamant fie ca beneficiu (Psalmul 65.10), fie ca pedeapsa, precum o nuia (v. 13; cf. Psalmul 148.7,8). Ea poate veni fie sub forma de revarsari fertilizante, in abundente picaturi benefice, care fac pamantul sa rodeasca (36.27,28; 37.6), fie, din contra, ca niste torente (ploaia puterii Lui), devastand solul fara sa intre in el. In ultimul caz este ca judecata, fara niciun efect asupra sufletului. Dar nu acesta era gandul lui Dumnezeu cu privire la slujitorul Sau Iov. El dorea sa-l binecuvanteze, de aceea il corecteaza „cu masura“ (Ieremia 10.24), pana il va face sa spuna, in acordurile cantarii: Ce dulce-i sa descopar, Mai sus de zarea-nghitita de nor, Cum Tu, in limpezime, Prieten divin, Stralucesti scaldat in splendori! (comp. cu v. 21)

Iov 38:1-18

„Sa-mi raspunda Cel Atotputernic!“, strigase Iov (31.35; comp. cu ceea ce ii spusese Elifaz in cap. 5.1). Ei bine, Dumnezeu pe care Iov Il credea surd si inaccesibil ii implineste dorinta, insa nu asa cum gandea el, ci, in loc sa-i raspunda la intrebari, Domnul, la randul Sau, ii pune alte intrebari. Putem remarca deseori la Domnul Isus acelasi fel de a proceda cu cei care I se adresau (Luca 10.25-26; 20.2-4; 20.21-24). Iov avea despre sine o parere inalta si, din acest motiv, avea nevoie sa fie smerit (31.37). Aceasta urmeaza sa realizeze Dumnezeu prin intrebarile Sale: sa-l ajute pe Iov sa-si dea seama de micimea lui si de adanca lui ignoranta. Cunoastinta cercetarii (daca este obiectiva) conduce tocmai la acest rezultat – iata unul dintre motivele pentru care cei mai mari savanti sunt adesea cei mai modesti oameni. Cand omul asculta, Dumnezeu vorbeste! In rabdarea Sa, Dumnezeu le-a acordat, atat lui Iov, cat si prietenilor sai, timp suficient sa-si exprime falsele idei; apoi l-a imputernicit pe Elihu sa le respinga opiniile intr-un mod argumentat. Acum, in sfarsit, se face liniste. Dumnezeu poate vorbi si va avea, bineinteles, ultimul cuvint. Ar fi bine daca am sti si noi sa tinem sub tacere duhul nostru agitat, imposibil de linistit, pentru ca Dumnezeu sa ne poata face sa-l auzim vocea.

Iov 38:19-38

Creatia este cea dintai marturie pe care Dumnezeu o da despre Sine Insi, astfel ca orice om, fara exceptie, este responsabil sa distinga, prin inteligenta, „lucrurile Sale nevazute, ... la fel si eterna Sa putere si divinitate“. A contempla insa „lucrurile facute“, fara a-L recunoaste si onora pe Cel care le-a facut, il face pe om sa fie de neiertat (Romani 1.19,20). Dumnezeu ne invita ca, impreuna cu Iov, sa admiram minunatul Sau univers. Despre toate aceste minuni ale creatiei, cine poate vorbi inasa cu mai multa competenta decat Autorul Insi? Iar Cel care a creat lumina, care a „innodat legaturile Pleiadelor“ (v. 31) si a stabilit „randuielile cerurilor“ este si Cel care, cu condescendentia, Se ocupa de un singur suflet: aici de cel al lui Iov, dar, in egala masura, de al meu si de al tau! Acest lucru il exprima poetic si versurile cantarii: «Pacatosul mizerabil Are mai mult pret in ochii Sai Decat cortegiul nemasurabil Al stelelor de pe-ale cerurilor cai». Din toate timpurile, oamenii au fost atrasi sa examineze sau sa scruteze cerul; unii si-au dedicat intreaga existenta acestei cauze. Oare nu este cu mult mai important ca noi sa o dedicam pe a noastra cercetarii Scripturilor? (Ioan 5.39); pentru ca, daca „cerurile istorisesc gloria lui Dumnezeu“ (Psalmul 19.1), Cuvantul Sau da marturie despre harul Lui nemasurat!

Iov 38:39-39:18

Ramas fara grai atat in fata subiectului despre maretele fenomene ale naturii, cat si a celui despre legile care mentin echilibrul universului, Iov, elev nestiutor, este acum intrebat la zoologie de catre Doctorul tuturor stiintelor. Nota sa la aceasta materie nu va fi mai buna. Omul a incercat inca din vremurile cele mai indepartate (precum cele in care traia patriarhul nostru) sa patrunda tainele creatiei, inasa acestea i-au ramas neclare, pentru ca stiinta umana este orbita de insesi teoriile ei (incepand cu cea a originii vietii). Pe parcursul acestor patru capitole (38-41) in care vorbeste Dumnezeu, El aminteste despre multe lucruri, si mici si mari, toate inasa lucruri pe care El le-a facut. Nu gasim niciun cuvint despre lucrarile lui Iov. Dintre toate ispravile sale, pentru care patriarhul si-a dat osteneala sa le enumere detaliat, Domnul nu poate retine nici macar unul. Fara cruce, spre care

Dumnezeu privea inca de atunci (Romani 3.25), da, fara cruce, un asemenea om era pierdut. Prietene, daca inca te mai increzi in stradanile si in capacitatile tale, priveste la Domnul! El Insi a intocmit lucrari maret, care proclama intelepciunea Sa, iar ca o culme a tuturor, El a infaptuit lucrarea mantuirii tale, care preamareste iubirea Sa.

Iov 39:10-40:5

Iov crezuse ca pe Domnul nu-l interesa bunastarea sa. Dar a existat vreodata vreo creatura – de la puiul de corb pana la cal sau pana la vultur – de care sa nu fi avut grija Dumnezeu? Iar daca Se ingrijeste de tot ce este viu, cu cat mai mult vegheaza El asupra omului, culmea creatiei Sale, a carui existenta se prelungeste si dincolo de mormant! In evanghelii, Domnul Isus le da alor Sai exact aceeasi invatatura (compara Iov 38.41 cu Luca 12.24). El ne indeamna sa nu ne ingrijoram din cauza nevoilor noastre de zi cu zi: Dumnezeu le cunoaste. Un singur lucru insa ne lipseste de cele mai multe ori: credinta in acest Dumnezeu credincios. Domnul vine sa-i vorbeasca lui Iov despre creatia Sa si patriarhul rosteste o concluzie dreapta: „Iata, eu nu sunt nimic“ (40.4). Mai mult el nu poate spune. Cel care-si propusese sa discute cu Dumnezeu de la egal la egal (10.2; 13.3; 23.3,4), acum, cand i se ofera ocazia, intelege in fata maretiei Creatorului sau ca acest lucru nu este cu putinta: este o prima lectie. Ii mai ramane una de invatat: Domnul urmeaza sa-i vorbeasca pentru a doua oara, cu scopul de a-l aduce pe Iov la o reala si deplina convingere cu privire la pacat.

Iov 40:6-41:8

Tabloul creatiei nu ar fi fost complet fara descrierea celor doua animale misterioase si totodata cumplite. Primul este behemotul, probabil hipopotamul, un animal salbatic impresionant, a carui putere o aminteste pe cea a mortii. Este solemn faptul pe care el il ilustreaza, si anume ca cea dintai cale pe care Dumnezeu a trebuit sa Se indrepte spre omul vinovat a fost cea a mortii. Ca urmare a caderii, moartea a fost inarmata cu o sabie invincibila, necesara pentru a pedepsi pacatul (v. 19; vezi Geneza 3.24); si nu numai ca ii cade prada orice om, dar si toate fiarele pamantului ii sunt date ca hrana (v. 20). Iordanul, fluviul mortii (v. 23), vorbeste tot despre aceasta. Iata insa un monstru si mai de temut: Satan! In timp ce moartea nu are putere decat asupra vietii prezente, acest imparat al spaimelor, care este reprezentat de Leviatan, isi taraste victimele cu el in moartea a doua (Isaia 27.1). In fata unui asemenea dusman suntem tot atat de dezarmati ca si un copil care pretinde sa prinda un crocodil cu o undita derizorie (41.1). Cu siguranta, nu ne putem juca cu puterea raului, fara a fi pedepsiti. Atunci, suntem noi la bunul ei plac? Nu, prin harul lui Dumnezeu! Hristos a triumfat la cruce asupra infricosatorului Adversar. Trebuie sa ne amintim de aceasta batalie definitiva si sa ramanem alipiti de Cel care a castigat-o (41.8; Coloseni 2.15)!

Iov 41.9-34

Sub imaginea infricosatoare a Leviatanului, Dumnezeu ii descoperea lui Iov cine era, de fapt, acuzatorul si vrajmasul sau (cel din cap. 1 si 2). Dupa cum un luptator trebuie sa-si cunoasca adversarul, pentru a nu-l subestima, tot astfel, cel credincios trebuie sa cunoasca puterea lui Satan (v. 12), pentru a nu fi „necunosctor al planurilor (sau: gandurilor) lui“ (2 Corinteni 2.11 si nota).

Satan este infrant! – este adevarul mare care a triumfat la cruce – dar Satan este si intotdeauna activ! Sa observam cu atentie ce il caracterizeaza: Falcile sale sunt duble (v. 13, comp. cu 1 Petru 5.8). Inima ii este tare ca piatra (v. 24), fiind complet strain de dragostea lui Dumnezeu. Este invulnerabil la orice atac omenesc (v. 26-29). Cu arma sa, moartea, raspandeste groaza, doborandu-i chiar pe cei mai viteji oameni (v. 25). In plus, Satan este si mincinosul si inselatorul: sa ne pazim de amagirile lui (v. 18; Ioan 8.44; 2 Corinteni 11.14)! El atrage sufletele in lume, in aceasta mare clocotind de patimi omenesti, prezentandu-si resursele ca pe o hrana adevarata (oala) sau ca pe un leac impotriva relelor (vasul de unsoare). Sub infatisarea intelepciunii si a experientei (pletele unui batran), el atrage in adanc, pentru a-i inghiti acolo pe cei fara minte care ii urmeaza „cararea luminoasa“ (v. 31,32). Sa retinem si titlul infricosator care ii este dat, „imparat peste toti fiii mandriei“ (v. 34 nota; vezi si 1 Timotei 3.6).

Iov 42:1-17

Am ajuns la deznodamantul cartii. Iov, in sfarsit, a inteles lectia cea mare: se numeste eliberare! – este descatusarea de eul vrednic de dispret. In timp ce Domnul ii vorbea, lui Iov i se spulberau rand pe rand toate parerile inalte pe care le avusese despre sine. Incetel cu incetel, si-a descoperit cu scarba rautatea inimii. Cel care promisese ca nu avea nimic de adaugat a capitulat, in sfarsit, strigand: „Mi-e scarba de mine si ma pocaiesc...“ (v. 6; vezi si 40.5). Aceasta era tot ce a mai putut spune, in prezenta lui Dumnezeu, un om care pana acum se considerase drept, fara pata, temator de Dumnezeu si departe de rau. Iov fusese cernut precum graul (Luca 22.31). A fost un proces dureros, dar care, ca si in cazul lui Petru mai tarziu, i-a risipit toata increderea in sine. El a putut de atunci sa-si intareasca fratii si sa se roage pentru prietenii sai (v. 10). In patru randuri, Domnul l-a numit: „robul Meu Iov“ (v. 7,8); si i-a condamnat pe cei trei jalnici mangaietori. I-a trimis pe altii la Iov, care i-au adus o mangaiere adevarata. Si nu s-a marginit numai sa-l readuca pe Iov in starea de dinainte, ci i-a dat de doua ori mai mult decat tot ceea ce avusese inainte. Totusi, Iov a capatat ceva mult mai de pret decat toate acestea: a invatat sa-L cunoasca pe Dumnezeu si, in acelasi timp, sa se cunoasca pe sine.

clickbible.org